

Σύλβια Πλάθ

Ποιήματα

Μετάφραση: 'Αλέξης Τραϊανός

ΘΝΗΣΙΓΕΝΗ

Αυτά τὰ ποιήματα δὲ ζοῦνε: μιά θλιβερὴ διάγνωση.
Μεγάλωσαν τὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χεριῶν τους ἀρκετά.
Τὰ μικρά τους μέτωπα ἐξογκώθηκαν ἀπὸ συγκέντρωση.
"Ἄν δὲν μπόρεσαν νὰ περπατήσουν σάν ἄνθρωποι
Δὲν ἔφταιξε καμιᾶς μητρικῆς ἀγάπης στέρηση.

"Ὡ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί τοὺς συνέβη!
Εἶναι τέλεια στὸ σχῆμα καὶ τὰ μέτρα καὶ σὲ κάθε κομμάτι.
Κάθονται τόσο χαριτωμένα μὲς στὴν ἄλμη!
Χαμογελοῦν καὶ χαμογελοῦν καὶ χαμογελοῦν καὶ χαμογελοῦν σέ μένα.
Μὰ τὰ πνευμόνια δὲ θά γεμίσουν κι ἡ καρδιά δὲ θά χτυπήσει.

Δὲν εἶναι γουρούνια, δὲν εἶναι κὰν ψάρια,
"Ἄν κι ἔχουν ἓνα γουρουνίσιο κι ἓνα ψαρίσιο ὕφος-
Θά 'ταν καλύτερα νὰ 'ταν ζωντανά, κι αὐτὸ 'ναι ὅ,τι ἦταν.
'Ἄλλ' εἶναι νεκρά, κι ἡ μητέρα τους σχεδὸν νεκρὴ ἀπὸ παραφροσύνη.
Κι ἀνόητα ἀτενίζουν, καὶ δὲ μιλάνε γι' αὐτήν.

ΚΕΡΙΑ

Εἶναι οἱ τελευταῖοι ρομαντικοί, αὐτὰ τὰ κεριά:
'Ανάποδες καρδιές φωτὸς χύνοντας κερνία δάχτυλα,
Καὶ τὰ δάχτυλα, πιασμένα ἀπ' τὴ δικιά τους αἴγλη,
Μεγαλωμένα γαλακτερά, διάφανα σχεδόν, σάν τὰ σώματα τῶν ἁγίων.
Εἶναι συγκινητικὸς ὁ τρόπος πού θ' ἀγνοήσουν

Μιά ὀλόκληρη οἰκογένεια σημαντικῶν ἀντικειμένων
Μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βυθίσουν τὰ βάθη ἐνὸς ματιοῦ
Μὲς στὴ σκιερὴ του κοιλότητα, στὸν κροσσὸ του ἀπὸ καλάμια,
Κι ὁ ἰδιοκτήτης περασμένα τριάντα, καμιὰ ὥραία γυναίκα ποτέ.
Τὸ φῶς τῆς μέρας θά 'ταν πιὸ φρόνιμο,

'Αμερόληπτα καθέναν ἀκούγοντας.
Θά 'πρεπε νὰ 'χουν βγεῖ ἔξω πετώντας μπαλόνια καὶ μὲ τὸ στερεοπτικὸ
Αὐτὸς δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ἀποψη.
"Ὅταν τ' ἀνάβω, τὰ ρουθούνια μου μὲ τσιμποῦν.
Τὰ χλομά τους, δισταχτικὰ κίτρινα

'Ανατρέφουν πλαστά, 'Εδουαρδιανὰ αἰσθήματα,
Καὶ θυμᾶμαι τὴν ἀπὸ μητέρα γιαγιά μου ἀπ' τὴ Βιέννη.
"Ὅταν ἦταν μαθήτρια χάρισε λουλούδια στὸν Φράντς Τζόζεφ.
Οἱ δημότες ἴδρωσαν καὶ δάκρυσαν. Τὰ παιδιὰ φορούσανε ἄσπρα.
Κι ὁ παππούς μου μελαγχόλισε στὸ Τυρόλο,

Ὀνειρευόμενος τὸν ἑαυτό του ἀρχισερβιτόρο στὴν Ἀμερική,
 Πλέοντας μέσα σὲ μιᾶς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας σιωπῆ
 Ἀνάμεσα σὲ δοχεῖα τοῦ πάγου, ψυχρὲς πετσέτες.
 Αὐτὲς οἱ μικρὲς σφαῖρες φωτὸς εἶναι γλυκιές σὰ ροδάκινα.
 Μαζὶ μ' ἀνάπηρους καὶ σαχλὲς γυναῖκες, φιλικά,

Τὸ γυμνὸ φεγγάρι κατευνάζουν.
 Μὲ ψυχὴ καλόγριας καίνε πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ποτὲ δὲν παντρεύονται.
 Σὲ εἴκοσι χρόνια θά 'μαι ξεπεσμένη
 Σάν αὐτοὺς τοὺς ἀφημένους στὰ ρεύματα καζαμίες.

Παρατηρῶ τὰ χυμένα τους δάκρυα νά σκοτεινιάζουν καὶ νά θαμπώνουν σάν πέρλες.
 Πῶς θά πῶ ὀτιδήποτε
 Σ' αὐτὸ τὸ μωρὸ πού εἶναι ἀκόμη σὲ μιᾶς γέννας νάρκη;
 Ἀπόψε, τὸ μαλακὸ φῶς τὴν ἀγκαλιάζει σὰ σάλι,
 Οἱ σκιὲς καμπουριάζουν σάν καλεσμένοι σὲ βάρφιση.

ΜΙΚΡΕΣ ΩΡΕΣ

Ἄδεια, ἀντηχῶ ὡς τὸν ἐλάχιστο βηματισμό,
 Μουσεῖο δίχως ἀγάλματα, λαμπρὸ μὲ κολῶνες, προστεγάσματα, ροτόντες.
 Μὲς στὴν αὐλὴ μου ἔνα συντριβάνι πηδᾶ καὶ βυθίζεται πίσω στὸν ἑαυτό του,
 Μὲ καρδιά καλόγριας καὶ κλειστὸ στὸν κόσμο. Μαρμάρινοι κρίνοι
 Ἐκπνέουν τὴ χλομάδα τους σάν ἄρωμα.

Φαντάζομαι τὸν ἑαυτό μου μ' ἓνα σπουδαῖο κοινό,
 Μητέρα μιᾶς λευκῆς Νίκης καὶ μερικῶν μ' ἄδεια μάτια Ἀπόλλωνων.
 Ἀντί γι' αὐτὸ, οἱ νεκροὶ μὲ πληγώνουν μὲ φροντίδες, καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νά συμβεῖ.
 Τὸ φεγγάρι ἀκουμπᾷ ἓνα χέρι στὸ μέτωπό μου,
 Μ' ἀνέκφραστο πρόσωπο καὶ σιωπηλὸ σάν νοσοκόμα.

ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

Ἐπάρχει αὐτὸς ὁ λευκὸς τοῖχος, πού ἀπὸ πάνω του ὁ οὐρανὸς δημιουργεῖ τὸν ἑαυτό του—
 Ἄπειρος, ἄφθαρτος, πέρα γιὰ πέρα ἀνέγγιχτος.
 Ἄγγελοι κολυμπᾶνε μέσα του, καὶ τ' ἄστρα, ἀδιάφορα ἐπίσης.
 Εἶναι τὸ μέντιούμ μου.
 Ὁ ἥλιος διαλύεται πάνω σ' αὐτὸν τὸν τοῖχο, αἰμορραγώντας τὰ φῶτα του.

Ἐνας γκρί τοῖχος τώρα, γδαρμένος καὶ ματωμένος.
 Δὲν ὑπάρχει κανένας δρόμος πὲρ' ἀπ' τὴ σκέψη;
 Βήματα στὴν πλάτη μου σπειρώνονται μέσα σ' ἓνα πηγᾶδι.
 Δὲν ὑπάρχουν δέντρα οὔτε πουλιά σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.
 Ἐπάρχει μόνο μιὰ κακοκεφιά.

Αὐτὸς ὁ κόκκινος τοῖχος συσπᾶται συνέχεια:
 Μιά κόκκινη γροθιά, ἀνοίγοντας καὶ κλείνοντας,